

holbmasessig ikke stort Overtal havde negtet sit Samtykke til Konventionen, var det imidlertid i det svenske Statsraad besluttet, at den svenske Regjering vilde henvende sig med en Indbydelse til den danske Regjering om foreløbig at indskrænke Myntkonventionens Omraade til Sverig og Danmark, saaledes at der forbeholdtes Norge Udgang til at tiltræde, og inden 48 Timer var dette Forslag gennem den hervedsende Gesandt for Kongen af Sverig og Norge forebragt den danske Regjering. Efter den danske Regjerings Overbevisning kunde der ikke være Tvivl om Svaret herpaa; den danske Regjering kunde og vilde ikke tilbagegive et saadant Initiativ, taget paa nærværende Standpunkt af den svenske Regjering. Efter nogen Overveelse og Forhandling om den Form, hvorunder man skulde gaa frem, foreligger nu Forslaget, som det er omdelt til de Herrer. Med den Mulighed for Die, at det norske Storting negtede sit Samtykke, har, som Thingets samtlige Medlemmer jo vilde vide, dette Myntforslag ikke hidtil været til 3die Behandling, og naar der nu er Spørgsmaal om en saadan Indskrænkning af Konventionen til foreløbig kun at gjælde for Sverig og Danmark, saa er det klart, at dette kun kan ske med Rigsdagens Samtykke. Det Samtykke, som er givet under Forudsætning af de tre Rigers Forening paa dette Punkt, gjælder naturligvis ikke, saasnart der kun er Spørgsmaal om to af Rigerne. Derimod er det blevet anset for rigtigst under samtlige forhaandenværende Forhold og navnlig med den Ud sigt, der er til en nær Afslutning af Rigsdagens Samlinger baade i Danmark og Sverig, at gaa den Vej først at begjære Bemyndigelse til at indskrænke den tidligere Myntkonventionens Omraade til Sverig og Danmark. Naar der saaledes ikke er Spørgsmaal om at begjære Samtykke til en afsluttet Konvention, men om at begjære Bemyndigelse til at indskrænke en afsluttet Konventions Omraade og forsaavidt altsaa i Virkeligheden til at slutte en ny Overenskomst, saa tør jeg anse det for givet, at den rette Form ikke er at begjære Samtykke til en saadan senere Konvention ved en Rigsdagsbeslutning, men at begjære Bemyndigelse gennem en Lov, og det er i Henhold hertil, at Forslaget er affattet. I Stedet for den tidligere Paragraf, som sagde, at Myntlovsforslaget skulde træde i Kraft samtidigt med Bekjendtgørelsen om, at Myntkonventionen af 18de December f. A. var ratificeret, gaar Forslaget nu ud paa, at Kongen skulde bemyndiges til med Kongen af Sverig og Norge at slutte en Overenskomst, hvorved den under 18de Decbr. f. A. i Stockholm indgaaede Myntkonventionens Omraade foreløbig indskrænktes til Danmark og Sverig, idet det forbeholdtes Kongen af Sverig og Norge at tiltræde ogsaa for Norges Vedkommende; og skulde en saadan Udgang betyde Noget, maatte der i Forbindelse dermed aabnes Udgang til Lempelser i Overgangsfristerne. — naturligvis ikke i Konventionens

Bestemmelser om dens Varighed. Som Følge heraf vil altsaa Loven først træde i Kraft i Forbindelse med Bekjendtgørelsen om, at en saadan med Sverig afsluttet Overenskomst er ratificeret. De andre Forslag, som findes under Nr. 2, ere Redaktionsforandringer i de foregaaende Paragrafer, som slutte sig til dette Hovedforslag; — Forslaget under Nr. 1 angaar det Punkt, som blev berørt ved en tidligere Behandling af et æret kongevalgt Medlem (Fischer), med Hensyn til hvilket jeg ikke vilde have fundet det ganske nødvendigt, at Lovforslaget blev sendt tilbage til det andet Thing, men i hvilket jeg dog er ganske enig i, at der bør foretages den foreslaaede lille Lempelse, naar Lovforslaget alligevel af andre Grunde maa undergaa en Forandring.

Udsig: Jeg kan ikke nære nogen Tvivl om, at Landstinget vil finde det rigtigst, saaledes som Omstændighederne nu have stillet sig, at vedtage de af den høitærede Finantsminister fremsatte Vindringsforslag. Naar man først er kommen til den Overbevisning, at det er nødvendigt at indføre Guldmynt, og man er bleven enig om, at den Guld fod, der er foreslaet, er den efter alle Forholdene her passende, vil man formentlig ikke kunne komme bort fra, at de dertil sigtende Foranstaltninger bør gennemføres, selv ogsaa efter at den Formening er glippet, som man har haft om, at man i Norge vilde gaa ind paa de samme Foranstaltninger. Uden Tvivl vil det vise sig, at Norge meget snart ved Forholdenes Magt vil blive nødsaget til i sin egen Interesse at tiltræde den Konvention, som det foreløbig ikke har villet indlade sig paa, eller i alt Fald uden Konvention at adoptere den samme Guld fod som den, der vil blive indført i de andre Lande, og hvad de øvrige Bestemmelser i Konventionen angaar, hvad navnlig Skillemynten angaar, da er det jo klart, at det for os væsentlig er af Interesse, at der finder en Lighed Sted mellem Skillemynten hos os og Skillemynten i Sverig; det er en Følge af de geografiske Forhold, at Spørgsmaalet om fælles Skillemynt med Norge er af langt mindre Betydning for os. Derfor kan jeg ikke nære nogen Tvivl om, at de, der saaledes som Sagen tidligere laa for, ikke have fundet nogen Betænkelse ved at gaa ind paa den, maa vilde den samme Forandring ogsaa under de Forhold, som nu foreligge. Imidlertid har jeg den Tro, at der kunde være Anledning til en Henstilling til Finantsministeren med Hensyn til et enkelt Punkt. Det forekommer mig, at der med Hensyn til den ene lille Uligbed, som der efter Loven, saaledes som den nu foreligger, sandsynligvis vil blive mellem Sverig og Danmark, virkelig kunde være Anledning til at spørge, om ikke Sverig kunde finde sig foranlediget til at gjøre en Forandring, saaledes at Ligheden blev fuldstændig. Det vil jo erindres, at det i Myntkonventionens